

Indenrigsministeren med Hensyn til Stadfæstelse af disses Vedtægter en lignende Dispensationsmyndighed, som Lovforslagets § 7 indeholder med Hensyn til de Banker, som hidtil have drevet Sparekasservirksomhed og ønske fremdeles at drive den, og som nu skulle have Stadfæstelse paa en ny Vedtægt for Sparekasseseftdelingen i Overensstemmelse med Lovforslaget. Maaſke jeg med Hensyn til § 7 endnu maatte bemærke, at den skarpe Sondring, som her i denne Paragraf gjøres mellem Sparekasservirksomhed og Bankvirksomhed, forekommer mig at være fuldkommen rigtig. Jeg anser det for at være rigtigt, naar Lovforslagets § 7 i Virkeligheden gaar ud paa, at i Fremtiden opstaaende Banker eller lignende Pengeinstituter ikke skulle kunne drive Sparekasservirksomhed. Lovforslaget har naturligvis ikke til Hensigt at ville udelukke hvoertlen fremtidsige Banker eller nuværende Banker fra at modtage Indlaan eller fra at nyde Godt af den Begunstigelse, at Indlaansbeviserne kunne være stempelfri; men Lovforslagets Hensigt har vistnok været den at forbyde, at disse Indlaan illsedes den Form, som maa siges at være eiendommelig for Sparekasservirksomhed, nemlig, at man udfærdiger en Kontrabog med Tilskrivninger og Afskrivninger, og hvad dertil hører. Det er naturligvis ikke nok, at det paagjældende Institut undgaar Benævnelsen „Sparekasse“; men Lovforslagets Hensigt maa være den, at udelukke Bankinstituter i Almindelighed fra at illade Indlaansvirksomheden den Form, som er den karakteristiske for den egentlige Sparekasservirksomhed. Muligvis kunde der være Anledning til ved Meddelelse i Fremtiden af Stempelfrihed for Indlaan til Bankerne udtrykkelig at indskærpe, at de stempelfri Indlaansbeviser ikke maa indrettes i Form af Kontrabøger til Omgaaelse af Bestemmelsen i § 7. De øvrige Erindringer, jeg har at fremsætte ved Lovforslaget, angaa Enkeltheder, og jeg skal derfor kun i største Korthed nævne dem. I § 1 er den første November d. N. sat som den Frist, inden hvilken de bestaaende Sparekasser og ligeledes de Banker efter § 7, som fremdeles ville drive Sparekasservirksomhed, skulle have erhvervet Stadfæstelse af Regjeringen. Selv om man nu giver § 2 den Bemyndelse, jeg før antydede med Hensyn til de allerede bestaaende Instituter, tror jeg dog, det maa erkendes, at denne Frist er forholdsvis altfor kort. De Regler, som § 1 indeholder med Hensyn til Stadfæstelsen, forudsætte vistnok, at naar en Sparekasse senere maatte foretage nogen Forandring i sine Vedtægter, saa maa disse ikke træde i Virksomhed, førend Forandringen er stadfæstet af Indenrigsministeren, og der kunde muligvis nok være nogen Anledning til udtrykkelig at udtale dette i selve Loven. Lovforslagets § 3 indeholder i det andet og sidste Punktum af 1ste Stykke, at, naar den befalede Statusopgjørelse viser en vis

Insolvents, som er nærmere angiven, har Bestyrelsen herom at gjøre Indberetning til Indenrigsministeren, der tager Beslutning om, hvor vidt og i bekræftende Fald under hvilken Form Kassen skal likvidere, og saa spjæs der til: „Undlader Bestyrelsen at foretage den her paabudte Opgjørelse eller Indberetning, blive Bestyrelsens Medlemmer hver for sin Andel pligtige at erstatte Interessenterne det Beløb, der maatte mangle til Dækning af deres Tilgodehavende.“ Jeg antager, at det har været Udstæets Hensigt ved dette Udtryk: „hver for sin Andel“ at bestemme, at Ansvaret skal fordeles paa Bestyrelsens Medlemmer efter deres Antal, altsaa i lige Dele. Jeg tvivler nu imidlertid paa, at denne Mening har faaet et fuldkommen klart Udtryk ved disse Ord: „hver for sin Andel,“ som nærmest henpeger paa, at der er en særlig Andel for den Enkelte. Jeg skulde tro, at det er bedre i Overensstemmelse med vor Lovgivnings Grundsaetninger angaaende Forpligtelsesforhold at den her nævnte Art at paalægge Bestyrelsens Medlemmer et solidarisk Ansvar, altsaa at lade dem tilsvare et Deficit En for Alle og Alle for En. Det er ogsaa den svenske Retsregel, saaledes som det ophyses i Motiverne. I Lovforslagets fjerde Paragraf, sidste Punktum hedder det: „I fornødent Fald kan Indenrigsministeren gjøre Ansvar efter § 3 gjældende mod Bestyrelsen eller dennes enkelte Medlemmer.“ Det Ansvar, hvortil der sigtes, er det, som jeg nu nævnde, nemlig den Fordring, som de Indlaanende have paa, at Bestyrelsen dækker det Deficit, der viser sig at være til Stede ved Likvidationen. Jeg forstaar ikke ganske, hvorledes man kan tillægge Indenrigsministeren en Ret til paa disse Kreditorers Vegne at optræde med en formueretlig Fordring paa den vedkommende Bestyrelse. En saadan legal Generalfuldmagt til at inkassere paa Kreditorernes Vegne en vis Fordring, tror jeg vil være noget abnorm. Jeg har vel jet, at den svenske Forordning om Sparebanker giver det Offentlige en Ret til overfor Bestyrelsen at tilbagekræve det Beløb, som Bestyrelsen maatte have uddelt af Overskudet ud over, hvad der ifølge bestemte Regler om, hvorledes der skal forholdes med Overskudet, er fastsat; men det vil vistnok let skjønnes, at Forholdet der er et andet. Der er Tale om en Fordring, som Sparekassen har overfor dens Bestyrelsesmedlemmer, og der maa det siges, at Indenrigsministeren er den naturlige og rette Sagsøger for en saadan Fordring. Men Sagen stiller sig ganske vist anderledes, naar der er Spørgsmaal om at gjøre en rent privatretlig Fordring gjældende paa de vedkommende Indflyderes Vegne. — Til Slutning skal jeg blot nævne, at § 8 indeholder den Bestemmelse, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Januar 1880. Det stemmer ikke ganske med, at Lovforslagets første Paragraf lader visse retlige Følger indtræde ved Forandring eller Undladelse af Handlinger, der foregaa inden den 1ste No-